

тракторния парк“, „Електрификация на селското стопанство“, „Селскостопанска техника“, „Марксизъм-ленинизъм“, „Катедра 22“.

През май 1957 г. се организира и първата тридневна научна сесия²⁰⁾ за преподавателския екип. Предприема се и отпечатване на доклади от студентска научна сесия²¹⁾.

През 1959 г. с постановление на Министерския съвет специалностите, в които се провежда обучение във ВИМЕСС, се увеличават. Към първоначалните две („Механизация на процесите в селското стопанство“ и „Селскостопанско машиностроене“) се добавят още две: „Технология на машиностроенето“ и „Двигатели с вътрешно горене“. Това позволява в института факултетите²²⁾ да станат два. Междувременно броят на хабилитираните кадри нараства.

Периодично се променя и ректорското ръководство след съответните избори. Така първият ректор Кръстю Петров отстъпва мястото си последователно на: доц. Емил Данков (1958 – 1960) и доц. Атанас Ганев (1960 – 1962 – 1964).

Скоро настъпват значителни промени. След много бурни дебати в Академичния съвет за бъдещето на института на 31.XII. 1963 г. излиза Постановление²³⁾ № 133 на Министерския съвет за трансформирането на ВИМЕСС във Висш селскостопански институт (ВСИ). Промени има и в броя на факултетите и специалностите. Вече институтът има редовно и задочно обучение в три факултета (Агрономически, Зоотехнически и Механизация и електрификация на селското стопанство) с предвидените общо 5 специалности („Полевъдство“, „Лозаро-градинарство“, „Зоотехника“, „Механизация и електрификация на селското стопанство“ и „Селскостопанско машиностроене“) и близо 30 катедри. Решението се привежда в изпълнение със заповед²⁴⁾ на Министерството на народната просвета № 621 от 22.11.1964 г. Предвидено е старите специалности: „Технология на машиностроенето“ и „Двигатели с вътрешно горене“ да се прехвърлят към новосъздадения във Варна Машинно-електротехнически институт.

С оглед новите съществени промени и осигуряването на преподавателски кадри се обявяват нови конкурси²⁵⁾ за асистенти, преподаватели и доценти по различните учебни дисциплини. През 1965 г. във ВСИ вече има²⁶⁾: 69 асистенти, 43 преподаватели, 9 доценти, 4 професори, т.е. 125 души преподавателски състав. 19 от тях са кандидати на техническите науки, но освен това в института вече има обучение и на аспиранти, общо 23, част от които са самите преподаватели. По това време ректор вече е проф. Никола Несторов.

С разпореждане²⁷⁾ № 177 от 10.VIII.1965 г. Министерският съвет отменя своето Постановление № 133 от 31.XII. 1963 г. и по този начин институтът отново си връща старото име ВИМЕСС. Оповестяването на решението става с писмо²⁸⁾ на Министерството на народната просвета № 1-1976 от 29.X.1965 г. Приблизително по същото време след проведените избори академичното ръководство вече е поверено²⁹⁾ на проф. Марко Тодоров, който привлича за свои заместници доц. Иван Георгиев и доц. Цвятко Лилов.

Няколко месеца по-късно излиза Решение на Министерския съвет № 208 от 21.V.1966 г., с което институтът в Русе получава ново име: Висш институт по машиностроене, механизация и електрификация на селското стопанство (ВИММЕСС). Постановява³⁰⁾ се в него да има два факултета: Механизация и електрификация на селското стопанство (със специалности: „Механизация на селското стопанство“ и „Електрификация на селското стопанство“) и Тракторно и селскостопанско машиностроене, който става по-късно Машинно-технологичен (със специалности: „Селскостопанско машиностроене“, „Технология на машиностроенето“ и „Двигатели с вътрешно горене“). И двата факултета имат по осем катедри. Обучението се извършва в редовна и задочна форма.

През учебната 1969/1970 г. Академичният съвет обсъжда отново въпроса за структурата на института и специалностите, по които трябва да се въведе обучение. Идеята³¹⁾ е освен съществуващите два факултета да се разкрият още два: Инженерно-педагогически и Електротехнически.

В периода 1972 – 1973 г. се извършват някои съществени промени във висшите училища в България. Те се прилагат и във ВИММЕСС. Така например за първи път се обособява във ВУЗ Общо събрание като законодателен институтски орган. През 1972 г. именно там се прави поредният избор на ректорско ръководство, като се преизбира отново проф. Марко Тодоров. Неговите заместници стават трима в лицето на доц. Цвятко Лилов, проф. Димитър Велев и доц. Иван Неделчев. Избран³²⁾ е и съставът на 25-членен Академически съвет. По това време в института има вече 20 катедри и 36 хабилитирани преподаватели, като още 11 са в процедура.

Обсъжданията на академичната общност в Русе, решенията и документацията, изпратена до висшите инстанции в столицата, не са напълно удовлетворителни. В крайна сметка, с Разпореждане № 159 от 7.VIII.1974 г. на Министерския съвет е постановено във ВИММЕСС да се разкрие трети факултет – Електротехника и електрификация на селското стопанство. Двата стари факултета променят имената си съответно на Машинно-технологичен факултет и Факултет по механизация на селското стопанство. Кореспонденцията с министерството продължава с искане за нови факултети и катедри.

През 1976 г. новият ректорски екип включва: ректор – проф. Александър Сучков, и заместници: доц. к.т.н. Митю Кънев, доц. к.т.н. Стойко Стойков и доц. к.т.н. Гатю Гатев. Те имат грижата за построяване и оборудване на различни проблемни и отраслови научноизследователски лаборатории, нови учебни корпуси, спортен комплекс, учебен електронноизчислителен център, студентски общежития. Грижи се полагат и за обогатяване на книжния фонд в институтската библиотека. И тъй като вече в института се издава и вестник „Студентска искра“, в него може да се открият много материали за тези начинания.

През 1978 г. започва изграждането на Учебно-производствен завод на стопански начала, където студентите да провеждат своята практика, която принципно трябва да се води в различни заводи в Русе.

Във втората половина на 70-те години на ХХ в. е разкрит Факултет за работа с изостанали студенти, както и факултети: Следдипломна квалификация, Общественополитическа дейност и Чуждестранни студенти.

В началото на 80-те години се извършва прием по осем специалности.

По това време в института се обучават около 4000 студенти. През 1981 г. с указ³³⁾ на № 584 на Държавния съвет на Народна република България ВИММЕСС се преименува на Висше техническо училище (ВТУ) „Ангел Кънчев“. Две години по-късно за ректор е избран проф. к.т.н. Митю Кънев, а за заместник-ректори: доц. к.т.н. Любен Илиев, доц. к.т.н. Христо Маринов, доц. к.т.н. Атанас Митков, доц. к.т.н. Върбан Илиев и доц. к.т.н. Мария Василева.

През 1987 г. е избран нов ръководен екип. Ректор става доц. к.т.н. Атанас Митков, а негови заместници са: доц. к.т.н. Любен Илиев, доц. к.т.н. Христо Маринов, доц. к.т.н. Върбан Илиев, доц. к.т.н. Мария Василева и доц. к.ик.н. Кръстю Папазов.

Новото ръководство разкрива³⁴⁾ Висш учебно-квалификационен комплекс (ВУКК) в Ямбол, който става част от ВТУ „А. Кънчев“. Има нагласа за сътрудничество и с институтите от Силистра и Разград.

В този период в Русе възниква значителен екологически проблем заради обгазяването от румънските химически заводи, което създава и кадрови проблеми на института. Ръководството отчита значително текучество, поради напускането³⁵⁾ на все повече преподаватели. Едновременно с това в колектива (и от много русенци) се правят критични изказвания не само за екологичната картина в района, но и срещу управлението на града и държавата, които не търсят решение и не премахват екологичния проблем.

В първата половина на 1989 г. академичното ръководство започва обсъждането на една нова идея – преустройването на ВТУ в Русенски университет, в който да има четири факултета: Медицински, Инженерно-строителен, Педагогически и Инженерно-икономически. Това, разбира се, предизвиква много спорове и обсъждане.

Същата година за ректор е преизбран³⁶⁾ отново проф. к.т.н. Атанас Митков. Негови заместници стават: доц. к.т.н. Йордан Николов, доц. Кирил Терзийски, доц. к.т.н. Димитър Андреев и доц. к.т.н. Николай Михайлов.

Събитията съвпадат със значителните политически промени в страната, които създават определени нагласи у всички българи, както и сред студентите. През 1990 г. започва студентска стачка, която предизвиква окупирането на сградата на ВТУ от стачниците. Това предизвиква продължителни преговори между студентите и академичното ръководство. През следващите две години сценарият³⁷⁾ се повтаря и потретва. Стига се до компромиси и от двете страни.

Междувременно във ВТУ започва обсъждането на бъдещето на учебното заведение. Все повече гласове се чуват за промяна на профила му. Има ядро от преподаватели, настояващи за провъзгласяването на ВТУ за Технически университет.

Надделяват обаче вижданията за промяна на чисто инженерния профил на училището. През март 1992 г. по предложение на ректора на ВТУ проф. к.т.н. Атанас Митков Академичният съвет взема решение да се работи за осъществяването идеята за Русенски университет, за което се създава³⁸⁾ работна група за подготвянето на документацията. Скоро след това се взема решение да се учреди сдружение, в което да се поканят за участие Полувисшият медицински институт и Полувисшият педагогически институт в Русе. Привлечени към идеята са и Техничко-педагогическият институт – Ямбол, Полувисшият институт по машиностроене и електротехника – Силистра, Полувисшият институт по химични технологии и биотехнологии – Разград, и Научният институт по селско стопанство „Образцов чифлик“ – Русе. Не е привлечен само Полувисшият педагогически институт в Силистра. Този пропуск е изправен няколко години по-късно. Така се създава³⁹⁾ асоциация „Русенски университет“. Предприемат се и конкретни мерки. Така например през 1992 г. се разкриват специалностите: „Бизнес и мениджмънт“, „Промислен дизайн“, „Кинезитерапия“, „Европеистика“, „Математика и информатика“, „Право“, „Управление и публична администрация“.

През следващата година започва прием и по специалностите: „Предучилищна педагогика“ и „Начална училищна педагогика“. Поставя се началото на факултетите „Право“, „Бизнес и мениджмънт“, Педагогически (в който се включват и преподаватели от Полувисшия педагогически институт в Русе) и звено „Кинезитерапия“ с право на факултет.

През април 1993 г. за ректор е избран доц. к.т.н. Марко Тодоров, а за заместник-ректори: доц. к.т.н. Борис Томов и проф. к.т.н. Иван Парашкевов. Два месеца по-късно ректорът е назначен за министър на образованието и науката. Това налага нови избори през есента на с.г., на които изборът за ректор пада върху доц. к.т.н. Борис Томов. Заместник-ректори стават: доц. к.т.н. Йордан Николов, проф. к.т.н. Иван Парашкевов и доц. к.т.н. Петър Стаматов.

Новото ръководство полага основите на някои нововъведения⁴⁰⁾ в живота на учебното заведение, като: определяне „Мисията на Русенския университет“, въвеждане на академически тоги“ създаване на химн на Университета, удостоверяване с почетното звание „Доктор хонорис кауза“, включване в международни проекти, въвеждане на почетни звания „Заслужил професор“, „Заслужил доцент“ и други отличия. До днес повече от 40 видни преподаватели и общественици от страната и чужбина са получили почетното звание „Доктор хонорис кауза“, между които Ангела Меркел, Игнат Канев и др.

На 21.VII. 1995 г. на свое заседание 37-ото Обикновено народно събрание гласува решение⁴¹⁾ за преобразуването на Висшето техническо училище „Ангел Кънчев“ в Русенски университет „Ангел Кънчев“. Отворена е нова страница от историята на висшето образование в Русе. В академичните среди се спори продължително по структурата на университета. Идеята инженерните факултети да се обединят в един обаче не се приема от болшинството преподаватели.